

LILLY LUCAS

NOVÉ

sliby

ROMÁN

NOVÉ SLIBY

Original Title: New Promises

Copyright © 2019 Lilly Lucas

© 2019 by Knaur Verlag.

An imprint of Verlagsgruppe Droemer Knaur GmbH & Co. KG, Munich

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Pavla Švepeš Šlahůnková, 2022

Cover © Franzi Bucher, 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-2553-3 (pdf)

NOVÉ

sliby

LILLY LUCAS

Pro Angelu, Milu a Kristinu

1.

Modré nebe, zářivé sluneční paprsky a třpytivý prašan. Tohle si představí většina lidí, když se doslechnou, že jsem lektorka snowboardingu. Vzдорovitě a usoplené děti... to už moc ne.

„Mně už se nechce!“ brblal Liam po několikáté a trucovitě zkrřížil ruce.

„Vždyť už jsi to skoro zvládl. Tamhle dole je vlek, vidíš?“

Jeho oči sledovaly můj ukazováček, schovaný v tlusté rukavici. Prcek se mrzutě podíval na rovný kus sjezdovky, který nás dělil od vleku a mě od volného večera – a že jsem si ho víc než vrchovatě zasloužila. Ryana bude stát minimálně horu burgerů, že jsem to vzala za něj a celé odpoledne úspěšně dohlížela na to, aby jeho synovec Liam nespádl z vleku, nesvalil se ze svahu nebo neskončil v záchranné síti. Bez ohledu na to, že jsem svůj milovaný snowboard vyměnila za lyže.

„Jsem unavený. A je mi zima,“ fňukal prcek a nehodlal se postavit.

„Tím, že tady zmrzneš, si moc nepomůžeš.“ Natáhla jsem k němu obě ruce a povzbudivě se na něj podívala. „Tak už pojď, Liame! Zvedej se!“ Po krátkém zaváhání mě nechal, abych ho zase vytáhla na nohy, na kterých měl lyže s hemžící se armádou malých mimoňů.

„Prostě pojeděš za mnou, dobře? Pěkně pomalu.“

„To ale neuvidíš, když spadnu,“ vylétlo mu znepokojeně z pusy.

„Nespadneš.“

Ale ano, spadne. Nejméně třikrát. Celé odpoledne v podstatě nic jiného nedělal a byl kvůli tomu od hlavy až k patě celý od sněhu. To, že jeho lyžařská kombinéza byla vlastně modrá, se dalo odhadnout jenom s velkou dávkou fantazie a v bílé helmě vypadal jako miniastronaut.

„No dobře, tak pojeděš přede mnou,“ změnila jsem své rozhodnutí.

Pobaveně jsem pozorovala, jak si svými malými rukama nejprve srovnal lyžařské brýle, potom helmu a nakonec ruce provlékl poutky hůlek, kterými se před hodinou skoro probodl.

„Můžeme vyrazit?“ zeptala jsem se a povzbudivě na něj mrkla.

Liam přikývl a rozjel se pluhem dolů. Tímhle tempem dojede na parkoviště možná o půlnoci. S povzdechem jsem se rozhlédla po prázdné sjezdovce. Lanovky se otevřely teprve před týdnem a tlačeničky se zatím držely v mezích. Za pár týdnů se to však razantně změní. Ale teď ještě patřil třpytivý sníh jen Liamovi a mně. A jak jsem zjistila, také páru, který si uprostřed sjezdovky dělal selfičko. Zamračila jsem se. Nemohli by se ti dva postavit alespoň trochu stranou? A vážně má ta žena na sobě bílou lyžařskou kombinézu? Snowboardová lektorka ve mně rozhodla, že je to nepraktické. Moje oči putovaly dál k muži vedle ní, který začal telefonovat. Povzdychla jsem si. Nemohli by lidi nechat mobily v kapse aspoň při lyžování? Najednou se na sjezdovce ozval křik. *Liam!* Horečnatě jsem ho očima začala hledat po svahu. Tamhle je. Mířil dolů jako šíp přímo na ty dva lyžaře.

„Sakra!“ zanávala jsem. Vrazila jsem hůlky do sněhu a odrazila se. „Brzdi!“ křičela jsem přes vítr, který mi vhněl slzy do očí. V tom spěchu jsem si zapomněla znovu nasadit brýle. „Liame, musíš brzdit!“

K mému zděšení se pořád blížil k těm dvěma. Zatračeně, proč jsem ho jenom spustila z očí?

„Br-zdi!“ ječela jsem jako blázen a zrychlila jsem. Neslyšel mě. Ale zato si nás konečně všimli ti dva lyžaři. V tu chvíli se smíchal panický jekot s Liamovým křikem. Potom se všechno odehrálo jako ve zpomaleném filmu. Na poslední chvíli jsem prcka chytla, strčila si ho mezi nohy a udělala prudkou otočku doleva, krátce jsem zavrávala, ale hned jsem zase našla rovnováhu. Na rozdíl od ženy v bílém lyžařském úboru, která schytala pořádnou dávku prašanu a naprosto neelegantně spadla na zadek.

„Všechno v pohodě, prcku?“ zeptala jsem se bez dechu. Liam přikývl, ale tušila jsem, že pod helmou je bleďý jako křída a jeho malé srdce buší stejně jako to moje. „Nic se nestalo,“ uklidňovala jsem ho šeptem a poplácala jsem ho po ruce. „Nic se nestalo.“

„Nic se nestalo?!“ zaslechla jsem za námi uštěpačný ženský hlas. „Váš syn nás málem přejel!“

Nevěřicně jsem se otočila. Ne, že bych za svůj malý kaskadérský výkon očekávala potlesk, ale bylo by příjemné, kdyby ocenili, že se nikomu nic nestalo. Místo toho mi ta žena věnovala pohled, že by zamrzly i termální prameny, a oklepávala si sních z oblečku, který zvýrazňoval figuru a který by každé ženě přidával asi pět kilo. Ona v něm ale vypadala jako křehký, zranitelný anděl.

„Já nejsem její syn!“ řekl Liam s dětským rozhořčením.

Přitom to bylo poměrně pochopitelné, že mě považovala za jeho mámu. Sice mi bylo teprve dvaadvacet, ale

helma a šála se postaraly o to, že jsem měla většinu obličeje schovanou. Ani já jsem s jistotou nemohla říct, jak stará je ona. Jenom to, že mi není sympatická.

„Jsem jeho lyžařská instruktorka,“ vysvětlila jsem a ukázala na logo na své červené bundě. *Vail Ski & Snowboard School*.

„Tak to byste potom možná mohla dělat svou práci a naučit ho lyžovat? Třeba by pak neohrožoval –“

„No, no, no,“ vmísil se do toho týpek po jejím boku, který do té doby celou diskuzi mlčky sledoval. „Možná bychom se měli všichni nejdřív uklidnit.“

Sundal si z obličeje lyžařské brýle a já na moment oněměla. Ne proto, že tak dobře vypadal a že to byl pořádný fešák, ale protože jeho oči měly takový odstín modré barvy, jaký jsem ještě nikdy neviděla. Ledovcově modrý. Jako ty ledové bonbony, které jsem tak ráda jedla. Na jednu dvě vteřiny jsem byla jako uhranutá. Potom se ale moje zlost vrátila s dvojnásobnou silou.

„Možná byste si vy dva nemuseli příště dělat ta hloupá selfička uprostřed sjezdovky,“ vyjela jsem na oba.

Nevěřicně se zasmál a neurčitě mávl rukou doprava.

„Tahle sjezdovka je široká jako Kalifornie!“

„Kalifornie není široká.“

Na Liama se obrátily tři páry očí.

„Kalifornie je dlouhá tisíc dvě stě kilometrů, ale je jenom čtyři sta kilometrů široká,“ vysvětlil jim přemoudřelým tónem. „To nás minulý týden učila slečna Johnsonová.“

Dlouhou chvíli bylo nepřirozené ticho. Potom zazvonil mobil.

„To je L. A.,“ řekla žena v bílé kombinéze a významným pohledem se podívala na svého *kamaráda lomeno přítele*.

„L. A. je taky v Kalifornii,“ poznamenal Liam.

Koutky úst mi zacukaly. Ta žena mi pak naprosto jednoznačným pohledem dala najevo, že je náš rozhovor u konce. Protočila jsem panenky, obrátila se na Liama a ukázala jsem směrem do údolí.

„Tentokrát pojedeš za mnou, dobře?“

Rozumně přikývl.

„Tak jdeme na to, mladý muži!“

Nasadila jsem si na obličej brýle a vklouzla do poutek lyžařských hůlek. To bude Ryana stát rozhodně víc než jenom jeden burger.

2.

„Chci říct, že neměla všech pět pohromadě!“ Podívala jsem se na Ryana a Willa a očekávala jejich souhlas. „A potom,“ propukla jsem v nevěřící smích, „ještě řekla –“

„Neuvěříte, kdo se u nás dneska ubytoval!“ přerušila můj proud řeči Lena, která zrovna vpadla do *Olly's* a nechala za sebou sněhovou stopu. Na čepici měla velké sněhové vločky a tváře jí zčervenaly mrazem, ale to mohlo být stejně tak vzrušením. S širokým úsměvem na tváři si přitáhla židli a dala pusu svému příteli Ryanovi. „Cole! Jacobs!“

„Aquillus?!“ vyrazil ze sebe.

Lena přikývla a oči jí zářily nadšením.

„Wille, tvoje máma je rozčilením bez sebe. Zamluvil si na tři týdny rezidenční apartmá v *Sebastianu*.“

„Co dělá Cole Jacobs ve Vail?“ zeptal se Ryan ohromeně.

„Možná tady natáčejí novou řadu,“ přemýšlel Will a vítězoslavně se usmál. „Třeba se tak kromě jiného dozvíme, jestli je Aquillus opravdu mrtvý.“

„On prostě nemůže být mrtvý,“ vzdychla Lena. „Bez Colea Jacobse –“

„Ááá, lidi,“ přerušila jsem kamarády a upoutala na sebe pozornost krátkým zamáváním. „Mohl by mi někdo nejdřív vysvětlit, kdo je k čertu Cole Jacobs?“

Nevěřicně na mě zírali. Skoro jako bych z pusy vypustila to slovo na N, místo abych řekla Afroameričan.

„*Únik z Pantheonu*?!“ odpověděli Ryan a Will současně.

„To je ten seriál na Netflixu?“

Horlivě přikývli.

„Jo aha. Tak to neznám.“

Znovu jsem se pustila do svých batátových hranolků na talíři. Alespoň jsem to měla v plánu.

„Ty jsi neviděla *Únik z Pantheonu*?“ ozvalo se obvinění z Ryanových úst. „To je ještě lepší než *Hra o trůny*.“

Moji přátelé přitom věděli, že se fantasy vyhýbám velkým obloukem a patřím k jednomu procentu lidí na světě, kteří ještě neviděli jediný díl *Hry o trůny*. Možná právě kvůli tomu mě nejdřív potrestali tím, že mě ignorovali a hodinu zaníceně diskutovali o Aquillově nároku na trůn, o Aquillově zakázaném vztahu s jeho poloviční sestrou a jeho údajné smrti na konci první řady.

„On se jmenuje Aquillus a jeho sestra Aquilla? Velmi originální,“ poznamenala jsem kousavě.

„Protože jsou oba potomky Aquilliana,“ odpověděl Will. „Pána Aquiránie a sedmi –“

„Akvárií?“ ušklíbla jsem se a sklidila otrávené pohledy.

„Izzy, měla by ses vážně na ten seriál podívat. Už jenom kvůli Coleu Jacobsovi.“ Lena se zasnila. „Ty svaly! A ty oči!“

„To jsou kontaktní čočky,“ vmísila se do našeho rozhovoru Kira, která dělala krátce servírku ve sportbaru mého bratra Olivera a přinesla Leně na stůl colu light. „Nikdo nemá tak modré oči.“

Má, pomyslela jsem si spontánně, když se mi před očima objevil obličej v černé helmě.

„Jak to vlastně Liamovi dneska šlo?“ zeptala se Lena, jako by mi četla myšlenky. „Pořád ještě co dva metry padá?“

„Ani se neptej,“ zabručela jsem s odmítavým gestem. Už podruhé jsem zrovna chtěla začít vyprávět svou historku, když vtom se najednou otevřely dveře a do *Olly's* se vedral závan ledového vzduchu. Dovnitř vešla blondatá žena, krátce se rozhlédla a cílevědomě vykročila k baru. Ve svém červeném vypasovaném zimním kabátu, úzkých černých kalhotách a na deseticentimetrových podpatcích byla oblečená spíš na Manhattan než do Green Valley v Coloradu. A navíc byla na tuhle roční dobu nepřírozeně opálená.

„Fíha,“ řekl Will a hvízdal.

Protočila jsem panenky a ignorovala malé píchnutí u srdce, i když už jsem byla delší dobu zvyklá na to, že se hormony Willa Albrighta zblázní při pohledu na skoro každé ženské stvoření kromě mě. Jako bych měla na čele tučně napsané *kámoška*. Když uslyšel klapat podpatky na staré dubové podlaze přímo k nám, úsměv se mu rozšířil. Bylo jí něco kolem třiceti a měla klasickou pěknou tvářičku. Rovný nos, vysoké lícní kosti, perfektní pleť. Se svým platinově blondatým bobem mi na chvilku připomněla Jennifer Lawrence v tom filmu z kosmické lodi. Než otevřela jahodová ústa, pátravě se rozhlédla kolem a její pohled zůstal viset na mně.

„Isobel Walshová?“

Zvedla jsem obočí a našťavaně jsem zamumlala něco jako: „Ano?“ Už od dětství mi každý říkal *Izzy*. Ani moji rodiče mi neříkali Isobel.

„Marissa Townsendová. Potkaly jsme se dnes odpoledne.“

Dneska odpoledne? Nechápatě jsem na ni hleděla.

„Na sjezdovce,“ pomohla mi osvěžit paměť. „Měly jsme malou... kolizi.“

Najednou mi to docvaklo. Ta žena v bílé kombinéze!

„Vy a váš přítel jste si dělali selfíčko,“ vzpomněla jsem si. „A překáželi jste na sjezdovce,“ pokračovala jsem stroze.

„To není můj přítel,“ odpověděla rychle a zatvářila se pobaveně. „Spíš něco jako... můj šéf.“

Její šéf? Tak ten týpek vůbec nepůsobil.

„Rád by vás angažoval,“ pokračovala bez zaváhání dál a dala na sobě znát, co si o tom nápadu myslí – a sice vůbec nic. „Jako svou osobní lyžařskou instruktorku. Myslel tak na tři týdny. Peníze...“

Nevěřicně jsem se zasmála a přiměla ji zmlknout.

„Ne.“

„Ne?!“ V očích jí zablýsklo podráždění. „Víte vůbec, kdo –“

„Zaprvé, já nejsem lyžařská instruktorka, ale učím jízdu na snowboardu,“ přerušila jsem ji. „Dneska to bylo zcela výjimečně pro jeho synovce.“ Palcem jsem ukázala na Ryana. „A zadruhé pracuju pro lyžařskou a snowboardovou školu ve Vail a nemůžu prostě jenom tak dávat soukromé hodiny.“ Zavřela jsem oči. „Jak jste mě vůbec našla?“

„Informovala jsem se na vás v lyžařské škole. Nebylo to těžké.“ Ukázala na moje blondaté dredy skoro do pasu, které jsem si ten večer jenom volně svázala. „Řekli mi, že váš bratr tady má... bar.“

Z její pusy to znělo jako ebola. Očima krátce přelétla po poměrně plném sportovním baru a nakonec zůstala pohledem viset na Ollym, který se mi se svými zrzavými vlasy a bříškem ani trochu nepodobal. Na rozdíl ode mě byl můj bratr naprostý sportovní antitalent, kvůli čemuž byl v Green Valley skoro za exota. Tady, uprostřed Skalistých hor, se žilo vším, co příroda nabízela. Během chladných měsíců jsme trávili víkendy

na sjezdovce, v létě jsme se vydávali na túry, jezdili na kole po horách, lezli po skalách nebo sjížděli řeku na kánoích. Lidé tady vyrůstali v hlubokém souznění s přírodou, která vždycky člověka přiměla k tomu, aby se na tohle místo uprostřed ničeho vrátil. Alespoň jsem si to myslela. Dokonce i Ryan už žil zase v Green Valley. On, Will a já jsme byli nejlepší přátelé už od školky. Skoro každou volnou minutu jsme trávili na sjezdovkách v okolí. Ryan to dotáhl dokonce až do amerického národního týmu a vyhrál několik světových soutěží, dokud ho strašná nehoda v loňském roce nedonutila ukončit kariéru. Od té doby předával své zkušenosti dál jako trenér lyžařského dorostu. A Will a já jsme byli rádi, že ho zase máme u sebe.

„Poslouchejte, slečno... Walshová,“ začala Marissa Townsendová hlasem se stopou blahosklonnosti. „Možná byste si tu nabídku měla ještě v klidu nechat projít hlavou. Odměna by byla více než přiměřená a –“

„Ne,“ zopakovala jsem znovu nevzrušeně a zase to ve mně vřelo, když jsem si vzpomněla na bezohledné chování těch dvou. „Vyřídte svému... šéfovi, ať si najde někoho jiného. Lyžařských instruktorů je tady dost.“

„To je vaše poslední slovo?“

„Jo.“

Než se rozloučila, opět mě obdařila hodnotícím pohledem a na klapajících podpatcích spěchala ke dveřím.

„Musela jsi být tak sprostá?“ zeptal se Will a díval se za ní.

„Vždyť jsem vám už předtím o nich vyprávěla, jak se na mě obořila.“

„No jo, tak úplně neprávem to nebylo, že? Myslím tím, že Liam ji opravdu málem přejel.“

Nevěřícně jsem na něj zírala.

„No tak za ní běž a omluv se jí za mě. V těch botách nebude daleko.“

Za poslední hodinu napadaly z oblohy nové těžké sněhové vločky a nezasněžily kompletně jenom ulice, ale i parkoviště před *Olly's*. I na Colorado to byla zima bohatá na sněh.

„To nemyslíš vážně,“ zabručela jsem, když Will vyskočil od stolu a rychlými kroky spěchal ke dveřím. „Ještě si vypucuj odznak!“ zakřičela jsem za ním kousavě, ale on už mě neslyšel.

Poté co náš starý šerif umřel na srdeční infarkt, převzal Will jako jediný zástupce jeho práci. Ve svých dvaceti čtyřech letech byl na tu pozici velmi mladý, ale žádní jiní uchazeči o tu práci nebyli. Tady ve Skalistých horách, kde nejtěžším zločinem byla potrhaná kráva a největšími zločinci byli zlodějští hnědí medvědi, zrovna moc policistů sloužit nechtělo. Ale pro Willa Albrighta to byla perfektní práce. Umožňovala mu strávit hodně času na sjezdovkách a lovit lyžařské zajíčky v širokém okolí. Občas jsem měla pocit, že jsem jediná žena ve Skalistých horách, se kterou ještě nespal. Utěšovala jsem se myšlenkou, že ženy do jeho života přicházely a odcházely, zatímco naše přátelství zůstávalo.

3.

„Pane bože, to jsi ty?“ vypískla Lena, když jsme druhý den ráno klečely v mojí budoucí ložnici a vybalovaly stěhovací krabice. Místnost byla ještě úplně prázdná, takže se její hlas rozléhal. U nosu mi podržela fotku, na které jsem byla já ve věku osmi nebo devíti let se zapletenými copánky. „To je tak roztomilý!“

„No jo, s těmahle jsem na svět nepřišla,“ odpověděla jsem s úšklebkem a zatahala se za dredy.

Z hromádky zvedla další fotku.

„Tohle je tvůj bývalý přítel? Ten... Kyle?“

„To je Shaun White,“ vyklouzlo mi trochu pobouřeně z pusy. „Největší snowboardista všech dob?“ dodala jsem, když jsem viděla bezradnost v jejích očích.

Lena pokrčila rameny a já jsem potřásla hlavou. I po víc než roce ve Skalistých horách byla pořád beznadějný případ, co se zimních sportů týče. A to i přesto, že žila s Ryanem, který byl docela dlouhou dobu dorosteneckým talentem národního lyžařského týmu. Ale než přišla jako au-pair ke Cooperovým, k Ryanovu bratrovi a jeho ženě Amy, viděla Lena hory a sjezdovky jenom v televizi.

„A proč máš společnou fotku,“ udělala ve vzduchu uvozkovy, „s největším snowboardistou všech dob?“

„Potkala jsem ho před pár lety v Rakousku. Na jedné snowboardové akci.“

„No jo, o tom jsi mi vyprávěla, když jsme se seznámily,“ vzpomněla si Lena a rozesmála se.

„Ano,“ zamumlala jsem zamyšleně.

Co všechno se od té doby stalo. Lena se zamilovala do Ryana a zrenovovala s ním Bed & Breakfast patřící Cooperovým, který se od té doby těšil velké oblíbenosti. Protože ji práce v *Golden Leaf* moc bavila, napadlo ji, že by se mohla přihlásit na praxi v hotelu Willovy mámy. A potom tady byl ještě Will a ten polibek, který mě pronásledoval od silvestra. Spontánní pusa o půlnoci, kterou jsem ho totálně překvapila a o které jsme už nemluvili. Ale kterou jsem pořád ještě cítila na rtech, když jsem zavřela oči.

„A bylo tady něco s tím Shanem?“ vrátila mě Lena do přítomnosti.

„Shaun! Blbost, je mu přes třicet. A navíc... Hvězda.“

„Stává se, že se hvězda zamiluje do obyčejného smrtelníka.“

„Jo, v milostných románech nebo hollywoodských filmech.“

„Hej, holky, možná byste mohly pomoci s vybalováním. Místo,“ Will se nahnul Leně přes rameno, „opěvování Shauna Whitea. Dole pořád čeká aspoň deset krabic a taky se musí ještě složit postel.“

„Rozkaz, pane,“ odpověděla Lena, zatímco Will zase mizel mezi dveřmi. „Je ti doufám jasné, že odted' bydlíš přímo vedle tohohle otrokáře.“

„To jsem slyšel,“ zaznělo k nám z chodby.

Lena se smála. Věděla jsem, že se dívá kriticky na moje rozhodnutí nastěhovat se do stejného domu jako Will, a i já jsem o tom hodně dlouho přemýšlela. Ale ten byt byl absolutní sen. Velký, světlý, nově zrenovovaný. A to nejlepší bylo, že jsem nemusela platit ani cent nájemného,

protože dům patřil Willovým rodičům, kteří se ke mně chovali jako k vlastní dceři. Albrightovi byli hodně bohatí, vlastnili několik nemovitostí v okolí, koňský ranč kousek za Green Valley a víkendovou chatu v nóbl lyžařském středisku Beaver Creek. Přesto byli v srdci Elias a Allison obyčejnými lidmi. Willův otec trávil půlku dne tím, že opravoval oplocení a kydal hnůj z boxů, zatímco jeho žena měla plné ruce práce jako ředitelka lyžařského resortu ve Vail.

„Ten otrokář je můj nejlepší kamarád.“

„Do kterého jsi zamilovaná, Izzy.“ Významně se na mě podívala.

„To budu, i když nebudu bydlet vedle něj,“ procedila jsem mezi zuby.

„To ale alespoň neuvidíš všechny ty ženské, které ráno projdou těmihle dveřmi.“

Bylo mi jasné, že těmi dveřmi projde spousta žen. Od nynějška budu vědět o každém zatraceném rande, budu sedět u pokladny, zatímco si ostatní budou užívat Disneyland. „Třeba to bude dobrá terapie.“

Lenin pohled prozrazoval, že mým řečem věří asi tak stejně jako na velikonočního zajíčka.

Zbytek dne utekl jako voda. Tahali jsme do bytu krabice, stavěli nábytek, zapojovali světla, router a televizi. Moje máma nás zásobila brownies a zmínila nejmíň třikrát, jak velmi trpí tím, že i její nejmladší dítě opustilo domov. Příliv její mateřské lásky mě nepřekvapoval. Moje máma byla živoucím důkazem toho, že americká hospodyňka, která peče sušenky, se nevyskytuje jenom v televizi. Vždycky si užívala svou roli starostlivé matky, s nadšením pečovala o domácnost, angažovala se v církevní obci a na střední škole, kde můj táta pracoval jako učitel. V Green Valley každý miloval Karen Walshovou,

všichni básnili o jejím kuchařském a pekařském umění, o jejích vlastnoručně šitých patchworkových dekách. A každý, myslím, že i můj táta, se příležitostně vysmíval té skutečnosti, že jedno z dětí téhle perfektní ženy vlastní bar a druhé je instruktorkou snowboardu a nosí dredy.

Jako malé poděkování jsem večer pozvala své pomocníky se stěhováním na burgery k Ollymu. Bar byl v pátek večer vždycky narvaný k prasknutí, protože kromě místních tady bylo také plno turistů z Vail a Breckenridge. Ceny u nás nebyly tak přemrštěné jako v exkluzivních lyžařských střediscích a byl tady pozoruhodný výběr regionálních druhů piva a čerstvě připravené burgery a hotdogy.

„Jak to vlastně vypadá s kolaudační party?“ zeptal se Ryan a obrátil se na mě.

„My jsme přece také žádnou nedělali,“ poznamenala Lena.

„My jsme taky nikoho nenutili stavět pětidveřovou šatní skříň.“

„Čtyřdveřovou,“ opravila jsem ho.

Ryan pokrčil rameny a schoval zívnutí do dlaně. „Já jsem potom už přestal počítat.“

Všichni jsme byli vyčerpaní a se svěřenými rameny a bolavými nohama jsme se povalovali na židlích, zatímco kolem nás se smálo a mluvilo, vrážely do sebe billiardové koule a v televizi se míhal lední hokej.

„Nejdřív to proberu se svým novým sousedem, dobře?“ zašilhala jsem s úšklebkem na Willa. Na chvíli jsem si myslela, že mou narážku nepochopil, protože se mu v obličejí objevil zvláštní výraz.

„Pane bože,“ zašeptala v ten okamžik Lena a vytřeštila oči.

Zmateně jsem sledovala její ukazováček. Do *Olly's* právě vešel mladý týpek a pátravě se rozhlížel na všechny strany. Měl na sobě ošoupané džíny, sepranou mikinu a šedivou pletenou čepici, ale přesto působil přehnaně dobře oblečený.

„Mluví s Ollym,“ breptala Lena vzrušeně a ze strany do mě šťouchla. „Cole Jacobs mluví s tvým bratrem.“

„To je Cole Jacobs?“ zeptala jsem se a nadzvedla obočí, zatímco kolem nás to začínalo šumět. A šumělo to ještě víc, když právě ten Cole Jacobs zamířil přímo k nám.

„On si sedne za nás!“ Lena vzrušeně pozorovala poslední volný stůl v baru.

K jejímu naprosto bezmeznému úžasu zůstal ale stát přímo u našeho stolu. A jako by to všechno bylo nějaké směšné dějá vu, namířil svůj pohled... na mě.

„Čau,“ řekl a pozvedl ruku.

Zmateně jsem se podívala do jeho modrých očí. Ledová modř. Nebeská modř. Jako ledovec. Neobvyklá modř. Najednou do sebe zapadly všechny dílky skládačky. Nejenom, že to byl Cole Jacobs. Byl to taky ten týpek ze sjezdovky. *Sorry, ale tahle sjezdovka je širší než Kalifornie. Hahaha...*

„Marissa mi vyřídila, že pro mě nechceš pracovat.“ Vedle mě se ozvalo pípnutí, které mohlo pocházet jediné od Leny. „Tak jsem chtěl ještě jednou osobně zkusit štěstí.“

Usmál se a ukázal řadu perfektních zářících zubů jako z reklamy, které na můj vkus tvořily příliš velký kontrast s jeho opálenou pokožkou. Ten týpek trávil příliš času buď na sluníčku, nebo v solárku.

„Proč?“ zeptala jsem se zmateně.

„Mám hezčí oči než Marissa. Občas to pomůže.“

Lena se zachichotala a já jsem jí pod stolem uštědřila kopanec do holeně.

„Ne, proč chceš bezpodmínečně zrovna mě?“ zeptala jsem se.

„Jak se na tom umíš pohybovat, je cool. Ta akce dneska s tím malým klukem...“ Ohromeně nafoukl tváře. „To byl skoro kaskadérský kousek. Přesně někoho takového potřebuju pro svůj trénink.“

Pokrčila jsem čelo.

„Svůj trénink?“

„Pro svou novou roli. Hraju lyžařského instruktora. Ale už jsem na lyžích nestál celou věčnost a potřebuju si to trochu osvěžit. Tak jsem si myslel, že bych si na pár týdnů udělal dovolenou na horách a využil čas, abych se připravil na natáčení.“

Řekl to s takovou samozřejmostí, s jakou jiní mluví o počasí nebo si objednávají sklenku vody k espressu.

„Existuje něco jako dublér. Nebo... kaskadér?“ zeptal se Ryan, který jako první zase našel řeč.

„Jo, ale ti jsou zodpovědní za ty obtížné části. Když například utrhnu lavinu a jedu jako o život, nebo,“ zatvářil se přehnaně vážně, „musím vyskočit z hořící gondoly a padám do čtyřmetrové hloubky.“

Byl tak nějak sympatičtější, když si ze sebe dělal srandu. Možná jsem ho přece jenom odsoudila moc rychle. Přesto to nic neměnilo na skutečnosti, že jsem jeho nabídku musela odmítnout.

„Jak už jsem řekla, bohužel nemůžu.“

Vedle mě se zase ozvalo pípnutí. A kde se najednou vzalo to „bohužel“?

„Proč ne?“

Spolkla jsem podrážděný povzdech. Oukej, takže ještě jednou: „Protože jsem zaměstnaná v Lyžařské a snowboardové škole ve Vail. Mám pevně dané kurzy a nemůžu jen tak dávat soukromé hodiny.“

Sáhla jsem po své cole a lokla jsem si, přestože jsem neměla ani trošku žízeň.

„To už jsem všechno zařídil. Tvůj šéf souhlasí. Mám ti od něj vyřídít srdečný pozdrav,“ krátce se zamyslel a zase se usmál, „od Billa.“

„Co?!“

Nechápavě jsem na něj zírala. To musel být špatný vtip.

„Uvolnil tě na tři týdny. Když bude třeba, tak i na delší dobu.“

„Prostě jenom tak? Aniž by se mě zeptal?“

„No jo, *prostě jenom tak* mě stálo dost peněz, ale,“ poškrábal se vzadu na hlavě a pokrčil nos, „ano, aniž by se tě zeptal.“ Zase ten úsměv. „Pravděpodobně vycházel z toho, že nebudeš mít žádný problém,“ ukázal na sebe, „pracovat s Colem Jacobsem.“

Protočila jsem panenky a spolkla otázku, proč se hned nezačal bušit do prsou.

„Ale já mám,“ řekla jsem jasně a krátce před tím, než jsem z tašky vyndala mobil a vytáhla Billa Warrense z jeho zatracené postele. To prostě nemohla být pravda. Nemohl mě jenom tak jednoduše pronajmout jako nějaké auto z půjčovny téhle seriálové hvězdičky.

„Hej, kámo, podepsal bys mi třeba podtácek?“ Za Colem se objevil vousatý obličej mého bratra. „Když už tady jednou máme hollywoodskou hvězdu.“ Olly se ustrašeně zasmál a já jsem se na svého bratra nevěřičně zadívala.

„Jasně,“ řekl Cole a předvedl úsměv filmové hvězdy.

Bože, ty zuby jsou opravdu bílé. Jako reflex mi přejel jazyk přes ty moje.

„Ale my se určitě uvidíme častěji. Tvoje sestra je totiž moje nová lyžařská instruktorka.“ Otočil se na mě. „Je to tvůj brácha, že jo?“

Rychle jsem přikývla a on se zkoumavě díval z Ollyho na mě a zase zpátky.

„Páni.“

Jenom Ollyho radost mě držela, abych Coleu Jacobsovi nechrstla do obličeje svoji colu.

„To není pravda! Tos mi, Izzy, vůbec neřekla!“

„Jo, ona je z toho taky úplně mimo.“ Cole na mě mrkl.

„*Únik z Pantheonu* je můj absolutně nejoblíbenější seriál,“ bájil můj bratr a ostatní tři u stolu s ním jednomyslně souhlasili. „Ó, ano.“ „Vážně doufám, že Aquillus přežil ty boje u Krvavého moře.“

S očekáváním namířili pohled na Colea, který jenom tajemně pokrčil rameny a otočil se zase na mě.

„No, Isobel, takže se uvidíme zítra ráno v deset? Marissa ti sestaví můj časový harmonogram a projde s tebou detaily. Bydlím v hotelu *Sebastian* ve Vail. Znáš ho?“

Moje zrádná hlava přikývla. Samozřejmě, že jsem znala *Sebastian*. Šlo o nejlepší hotel v regionu a ředitelkou byla Willova máma. A navíc tam Lena byla na praxi.

„Můžu ti poslat řidiče, který by tě vyzvedl.“

Odfrkla jsem si.

„Děkuju, ale ať už tomu věříš, nebo ne, ženy tady dokonce smí řídit samy.“

Koutky úst se mu nadzvedly.

„Užijeme si spoustu legrace, Isobel.“

„Izzy,“ zabručela jsem. „Nikdo mi neříká Isobel.“

Pokrčil rameny.

„Rád bývám jediný.“

Poklepáním na stůl se rozloučil a loudal se ke dveřím a moji kamarádi měli alespoň tu slušnost udržet se, dokud nebyl pryč. Potom začali mluvit všichni najednou a jeden přes druhého, příliš pronikavě a příliš hlasitě. Lena každých deset vteřin zdůrazňovala, jak má Cole

Jacobs neuvěřitelně modré oči, zatímco Will s Ryanem se dohadovali, jestli nevypadá přece jenom menší než v seriálu. Můj brácha uctíval svůj podtácek s autogramem a Kira byla pořád ještě přesvědčená, že má určitě na očích kontaktní čočky.

„Teď se všichni uklidněte,“ řekla jsem potom vyner-
vovaně.

Na tři vteřiny se u stolu rozhostilo ticho. Potom ale spustili nanovo.

4.

Hotel *Sebastian* byl luxusní pětihvězdičkový hotel v srdci Vail, který se v posledních letech stal tou nejlepší adresou v regionu. Ubytovali se tady ropní baroni, šejkové, příslušníci evropské šlechty a hollywoodští herci. A odnedávna také do sebe zahleděné seriálové hvězdy, doplnil nevrlý hlas vzadu v mé hlavě, když jsem vešla do vstupní haly, kde to příjemně vonělo dřevem a ohněm z krbu. Protože *Sebastian* už víc než patnáct let vedla Willova máma, nebylo to poprvé, co jsem hotel viděla zevnitř. Přesto jsem byla vždycky znovu a znovu ohromená tou rozlehlou halou se světlými kamennými stěnami, těžkými stropními trámy a elegantním krbem s útulnými koženými křesly.

Ohlásila jsem se na recepci a dozvěděla se, že Marissa Townsendová se o pár minut zpozdí. Laskavě mi vzkázala, že si smím na její účet objednat hrnek kávy. Jak velkorysé. Unaveně jsem klesla na jedno z křesel a zírala do plamenů, které hrozily, že mě každou chvílí uspí. Za krkem mě bolelo ze stěhování a ramena jsem měla škaredě namožená. A navíc jsem byla nevyspalá, protože jsem půlku noci strávila tím, že jsem si googlovala Colea Jacobse. Bylo zvláštní poznávat někoho z online článků a rozhovorů, z úlovek paparazziů a instagramových příspěvků.

Coleu Jacobsovi bylo dvacet čtyři nebo dvacet pět let – tady se média rozcházela –, narodil se v Dublinu a ve věku

dvanácti let se s rodiči přestěhoval do Los Angeles, protože získal hlavní roli v poměrně úspěšném seriálu pro pubertáky. Po dvou řadách utrpěl seriálovou smrt a hrál v reklamách na sprchový gel a na Pepsi, než ulovil roli Aquilla, která z něj přes noc udělala hvězdu. Na Instagramu ho sledovalo sedm a půl milionu lidí, pět milionů na Twitteru. Vlastnil dům v Malibu a loft v New Yorku, nejraději pil Pepsi (*možná to musel říkat*) a měl slabost pro Oreo (*tady jsem nedokázala najít spojení s žádnou reklamní nabídkou*). Některé články se zevrubně zabývaly ženami po jeho boku. Jednou to byla modelka spodního prádla Mackenzie Moorová a jeho seriálová sestra Cora Lewisová, se kterou byli „pouze dobrými přáteli“, a občas je vyfotili v baru, jak se líbají. Kromě toho mu přisuzovali aféry se Selenou Gomezovou, Chloë Grace Moretzovou a Kendall Jennerovou.

„Isobel?“ vytrhl mě hlas z vlastních myšlenek.

Marissa Townsendová ke mně přicupitala na jehlách a podávala mi ruku. Na sobě měla černé džíny cigaretového střihu, bílou bavlněnou blůzu pod šedivým blejzrem a platinově blondaté vlasy měla sčesané přísně dozadu. Jedinou barevnou skvrnou byly její jasně červené rty.

„Izzy,“ opravila jsem ji.

Nijak na to nereagovala a místo toho odpověděla: „Cole už na nás čeká.“

Spolkla jsem poznámku, že *já* už na Colea čekám čtvrt hodiny, a následovala ji do výtahu. Samozřejmě, že si pronajal residenční apartmá, které mělo tři ložnice, tři koupelny, jídelnu a obývací pokoj. A samozřejmě, že na nás *nečekal*. Namísto toho, když jsem do apartmá vešla, byly z koupelny slyšet zvuky tekoucí sprchy. Rozmrzele jsem se usadila na koženou pohovku a rozhlédla se po obývacím pokoji. Apartmá bylo vkusně zařízené. Ručně